

FRANTIŠEK KOTLETA

SPALAN

FRANTIŠEK KOTLETA

SPAD

FRANTIŠEK KOTLETA

SPAL

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2016, 2023
Cover Illustration © Piotr Wojciech Cieśliński, 2016,
2023
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016,
2023

ISBN 978-80-278-0117-6 (print)

ISBN 978-80-278-1295-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1296-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1297-4 (pdf)

Měl to být jen příběh

Asi jako většina z vás jsem v únoru 2022 se zděšením sledoval eskalaci na rusko-ukrajinských hranicích. Každý den jsem brousil na ruských webech a pročítal zprávy, které od začátku února brutálně stupňovaly protiukrajinskou rétoriku, a kvůli tomu čím dál více tušil, že se ruský prezident chystá vydat rozkaz k útoku. Když americký prezident oznámil, že útok na Ukrajinu má začít šestnáctého února, bylo jasné, že k němu skutečně dojde. Američané jen zveřejněním ruských tajných plánů způsobili odložení invaze o týden.

Nakonec 24. února začala dlouho připravovaná válka. Válka mezi Ruskem a Ukrajinou. Překvapil mě její rozsah. Předpokládal jsem, že půjde o pokus dobýt rychle území tzv. separatistických republik a salámovou metodou pokračovat v tom, co začalo v roce 2014. Ale o salámovou metodu nešlo. Byla to plnohodnotná invaze.

Upřímně je mi jedno, jaké strany konfliktu se zastáváte nebo jaký odstín šedi pohledu na celou věc zaujímáte, ale válka je vždy zločin. Je to nejstrašnější zločin, jakého se může člověk dopustit. Válka vždy zabíjí nevinné a dělá z lidí monstra.

Ano, také v některých lidech probouzí to nejlepší – a jsou to ti, o kterých píše většinu svých knih, ale nikdy to nevyrovná smrt, utrpení a zrod monster, které jen způsobují další utrpení a smrt. Dělo se tak ve válce vždy a děje se tak opět.

Hned po ruské invazi se mi začali ozývat novináři a čtenáři, kteří objevovali mnoho paralel mezi sérií Spad a tím, co se děje. Samotného mě občas překvapilo, jak některé mé predikce vyšly – neschopnost dobýt Kyjev, mezinárodní pomoc, propaganda, ukrajinský protiútok a nakonec, samozřejmě, strašení jadernými zbraněmi. Rád bych, aby tady všechny paralely mezi mým příběhem a realitou skončily, ale nikdo z nás není věštec. Ani já ne.

Když jsem před psáním prvního dílu série Spad přemýšlel nad svou první postapo knihou, vycházel jsem z tehdejších reálií. Napětí mezi Ruskem a Ukrajinou bylo v roce 2015 intenzivní a všichni bezpečnostní analytici, s nimiž jsem mluvil, předpokládali, že jen tak neskončí. Už tehdy bylo ale jasné, že Rusko Ukrajinu dobýt nedokáže, a překvapilo mě, že se o to Vladimir Putin pokusil. Důvody, proč to tak bylo a proč se ruská armáda ocitla v křeči a aktuálně na ústupu, čtete znovu a znovu v médiích a určitě jsem nebyl sám, kdo už před lety počítal, že v případě války Kyjev nepadne. O tom ale tento úvod není.

Je o naději. O tom je totiž ve skutečnosti tenhle příběh, ne o paralelách s realitou, která se v určitých konturách nakonec v mnohém podobá příběhu této knihy.

Protože ať už se dějí sebestrašnější věci, naděje na lepší svět zůstává. A s ní přichází hrdinové.

Historie jich stvořila stovky tisíc a každý den rodí nové a nové. Skutečné. Ti mí byli stvořeni, aby se jim podobali. Příběhy plukovníka Michálka, Alice, Nacumi a dalších hrdinů si za ty roky našly stovky tisíc čtenářů. Možná proto, že jsou to hrdinové, kteří po hrdinství netouží, jen chtějí udělat dobré věci a postarat se o nevinné. Takové hrdiny potřebujeme vždy. Dnes možná více než dřív. Ať už skutečné, nebo ty na papíře, kteří nás mohou v něčem inspirovat.

Věřím, že všechno dobře dopadne. Každá válka skončí, každý zločin bude nakonec potrestán. A lidé se vrátí k běžným životům. Vždy se tak stalo a stane se tak znovu. Ať už s touto válkou, nebo jakoukoliv další.

Protože i ve světě po apokalypse budou věci, za které stojí za to bojovat.

František Kotleta

„Říká se, že zrzaví lidi nemaj duši.“

Už jenom ten tón, jakým to řekl, naznačoval, pro co si přišel. Mohlo mu být sotva pětadvacet. Celej obličej potetovanej atomovejma hřibama a na krku kříž smrti. Místo Ježíše se na něm kroutil lidskej plod. Tak nějak v jeho věku jsem trčel v zákopech u Oděsy a cpal se potkanama špikovanýmá tablet-kama proti ozáření. Smrti bylo všude okolo dost, takže jsem nemusel chodit po barech a provokovat chlápky, kteří se narodili dlouho před tím vším.

Ale oni to dělali. Věřili, že každej, kdo byl dospělej před osmadvacátým rokem, udržoval kletbu na týhle zparchantělý zemi, a dokud naše generace nevychcípá, lidstvo se nevykoupí ze svých hříchů. Zasraný kultisti. Poslední dobou jich bylo všude plno. Každá parta s jinými hesly. Občas se přimotali i do mojí hospody.

„Je to dost dobře možný. Moje první manželka říkala něco podobnýho. Teda než ji v Bruselu usmažila atomovka. Dáš si panáka?“ usmál jsem se na něj a podrbal se levou rukou ve vousích. Zrzavých.

Nechtěl jsem se dneska s nikým bít. Ráno to vypadalo na pěkný a klidný den a doufal jsem, že to tak i zůstane. Dokud nevytáhnou zbraň, nemůže mě zabít. Je to proti zákonu. Souboje, to je ale jiná.

Vláda města je povoluje. Lidi tím upouštějí páru a reguluje to počet obyvatel, jež je třeba živit. Navíc při nich zpravidla umírají ti nejproblémovější. A nejpomalejší.

„Alkohol lidem krade duši,“ odvětil.

„Vidíš, proto ho piju, nemá mi co ukrást,“ uculil jsem se.

„Říká se, že jsi rychlejší. Chci to vidět. Pojď ven, Satan touží po tvé duši!“

Tu duši vykřiknul už dost hystericky, takže na nás přitáhl pozornost celé hospody. Dokonce i Sam přestal hrát, a Sam do klavíru zpravidla bušil, i když se chlapi prali nebo si to holky rozdávaly na kulečnickovém stole.

„Já ti nerozumím, chlapče. Říkal jsi, že žádnou duši nemám. Nebude strejda Satan zklamanej, až zjistí, že jsi mu tam nic neposlal?“ zakroutil jsem hlavou a v tu chvíli mládenec začal z kapsy tahat bouchačku – nějakou starou čezetu. Moc mu to nešlo. Byl evidentně sjetej něčím opravdu ošklivým, proto dokola ty zmatený kecy o duši.

„Prásk!“

Jedna .357 Magnum z mého Coltu Python mu proletěla hrudníkem. Chlápek spadl dozadu na dřevěnou podlahu a roztáhl přitom ruce a nohy, jako by chtěl dělat ve sněhu andílka, akorát tam žádný sníh nebyl. Pomalu ale z něho začala na podlahu z falešného mramoru vytékat krev.

Vrátil jsem revolver zpátky pod barový pult, kde zpravidla ležel připravený na dalšího podobného pitomce, a zapálil si doutník.

„Jasná sebevražda,“ prohlásila nahlas Alice, která na pult odložila táč s prázdnými püllitry

a připravila mrtvého o pistoli a přívěsek. Bouchačka během okamžiku zmizela kdesi v útrobách jejích kalhot. Zítra ji může na trhu vyměnit za nějaké masové konzervy. Přívěsek pak zkušeně hodila obloukem do překližkové krabice na baru. Ozvalo se cinknutí, jak dopadl na ostatní podobné cetky, které patřily mládencům, zkoušejícím svou rychlost v minulosti. Mně to přišlo jako zbytečná frajeřina, ale Alice je sbírala. Prý pro štěstí.

„Zahraj to znovu, Same, kvůli tomu pitomci jsem nic neslyšel,“ pronesl jsem do ztichlé hospody, jejíž osazenstvo zíralo na mrtvého nešťastníka na podlaze, a všem tak dost jasně oznámil, že zábava skončila. Budu muset tělo odtáhnout k četníkům a vyplnit pár řádek formuláře. Fakt jsem se na to netěšil.

„Když u některé z žen zřím oči tmavohnědé...“ spustil Sam přes sto let starou píseň a bar se znovu ponořil do svého pravidelného klidu a míru. Prastarý song hraný na klavír, který pamatoval lepší časy, to prostě k Americké kavárně patřilo. Kvůli tomu sem lidé chodili. Názvu navzdory tu mohli pít hlavně pivo a tvrdý alkohol, hrát kulečnick, poslouchat songy dávno mrtvých lidí a tvářit se, že posledních třicet let byla jenom noční můra.